

Avancer!

—o—

Vi har ikke forsømt nogen Lejlighed til her i Bladet at paatale det for Tilhængerne af Kvinders fulde Ligestilling med Mænd saa nedslaaende i at se alle de gammelkendte Skel mellem Mænd og Kvinder rejste igen i den nye Lov om Rettens Pleje. Det er os derfor en oprigtig Glæde at meddele vore Læsere, at Justitsministeren ved de unge Radikales Fest i Kongens Have d. 1ste Juni har udtalt, at man ikke maa blive staaende ved, at Kvinder efter Retsreformen kan blive Nævninger, man maa videre frem ad Vejen, Kvinderne maa ogsaa kunne blive Dommere.

Vi vil for vort Vedkommende supplere dette Krav med et endnu videre gaaende: der maa hverken i Loven om Rettens Pleje eller i nogen anden Lov blive nogen Hindring staaende for Kvindernes Fremtrængen Side om Side med Mændene, og der er f. Eks. i Loven om Rettens Pleje adskillig flere Hindringer tilbage end den for Kvinders Adgang til Dommerembeder, hvad vi forøvrig ved tidligere Henvendelser til Regeringen allerede fra D. K.'s Side har gjort opmærksom paa.

Men dette, at Landets Justitsminister ved et Ungdomsmøde blæser et lystigt: avancer! mod Dommerembederne og mod visse Bestemmelser i den Lov, han selv har forelagt og gennemført, indeholder ikke desto mindre en umaaelig Opmuntring især for dem, hvis tornefulde Vej det blev her i Landet stadig at præsentere de skiftende Regeringer Kvindernes Lighedsfordring.

„Draaben udhuler Stenen, ikke ved sin Kraft, men ved stadig at falde,“ siger det latinske Ord, og D. K. tør med Rette gøre Krav paa her i Landet stadig at have spillet Draabens Rolle overfor de forstenede Fordomme.

Det er ikke mere end to Aar si-

den, at det blev vor sørgelige Pligt her i Bladet at meddele, at den samme Justitsminister, som nu med saa megen virkelig Fortjeneste slaar ind paa Vejen til Ligestillingens Gennemførelse, stillede sig afgjort kølig overfor Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til at blive Nævninger, dengang Forslaget til den nye Lov om Rettens Pleje var til første Behandling i Folketinget og bl. a. udtalte:

„Jeg skal ikke modsætte mig, hvis man finder det nødvendigt, at Kvinder skal kunne blive Nævninger, men jeg vil paa den anden Side ogsaa kunne finde mig i, at man siger: „Lad os nu nøjes med at give Kvinderne politisk Valgret i Aar, og lad dem vente med at blive Nævninger.“

Der kan man dog se, hvilken forunderlig Magt, der kan ligge i den svage Draabe, som falder og falder. Til Trods for, at Kvinder endnu ikke har faaet Lov til at vise, hvad de duer til som Statsborgere, kan de dog nu ifølge Lovens Ord blive udtagne til Nævninger, ja man stiller os ovenikøbet i Udsigt at faa Adgang til Dommerembeder. Men vi kan i vor politiske Enfoldighed ikke lade være at spørge, om det dog ikke havde været praktisk om man, dengang man ændrede Forslaget om Rettens Pleje saaledes, at Kvinder ogsaa kunde udtages til Nævninger, samtidig havde foretaget de øvrige Ændringer, som er nødvendige for, at Mænd og Kvinder i Loven kan være ligestillede, det havde dog sparet baade Tid og Omkostninger, især med Henblik paa de nuværende høje Papirspriser.

Man vil maaske hertil sige: Det kunde ikke lade sig gøre dengang. Spørgsmaalet om Kvinders Ligestilling vilde have bortledet Opmærksomheden fra det principielle i Retsreformen. — Nej, saamænd om det vilde. Ingen Kat vilde have gået af, om der i Forslaget var blevet indført Udtryk, der indbe-

fattede Kvinder, ligesaa lidt som der var nogen Kat, der gøede af, at der i den vedtagne Lov staar Udtryk, der udelukker Kvinder. Lovgavernes Tanker var alle andre Steder end hos Kvinderne, da Retsreformen var til Behandling, ellers vilde selvfølgelig Tilhængerne af vor Lighedsfordring have protesteret. End ikke Borgbjerg, som i 1914 paatalte Kvinders Udelukkelse fra Nævningehvervet, havde denne Gang Opmærksomhed tilovers for de øvrige Udelukkelse. Nej, — det havde uden Vanskeligheder ligget i Forslagsstillernes Hænder, at de gamle Skel i den nye Lov blev fjernede. Det blev de altsaa ikke. Man havde ikke taget klart Standpunkt dengang, hvad Justitsministerens Udtalelser om Nævninger bedst beviser, nu har man det altsaa, og det er al Ære værd; sent er ikke for silde; men praktisk og tidsbesparende havde det været, om det var sket straks.

Justitsministeren har altsaa lovet i Kongens Have, at sørge for, at Kvinder kan blive Dommere; blot er vi ikke klare over, hvorledes det skal ske. — Nu vil man maaske sige, at det kan være os ligemeget, blot det sker. Men det er os ingenlunde lige meget. Hvis det er Meningen, som det er blevet sagt os, at man vil løse Spørgsmaalet administrativt, da maa vi bestemt protestere. Vi maa forlange at faa Lovens skrevne Ord for, at Kvinder har samme Adgang til Embeder og Hverv indenfor vort Retsvæsen som Mænd. Selv om vi i Øjeblikket har en Regering, som er villig til at fortolke Ordet Mand som Menneske, altsaa indbefattende baade Mand og Kvinde, er der intet, som borger os for, at en anden Regering vil stille sig paa samme Maade. Vi vil ikke være underkastede ministeriel Vilkaarlighed. Vi maa vide bestemt, hvorledes Fremtidslandet ligger for Kvinderne.

Vi er glade for det lille: Avan-